

УДК 378.147

Олена Михальчук, кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри педагогіки вищої школи і освітнього менеджменту
Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького

ДО ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ПЕДАГОГА

У статті автор, на основі компетентнісного підходу в освіті, характеризує наукові дослідження в галузі професійної компетентності. Автором детально проаналізовані визначальні категорії компетентнісного підходу в освіті. Описані два підходи в описі змісту й структури педагогічної компетентності викладача.

Ключові слова: компетентнісний підхід, професійна компетентність викладача, реформування освіти, професійні якості викладача, формування професійної компетентності.

Літ. 15.

Елена Михальчук, кандидат педагогических наук,
доцент кафедры педагогики высшей школы и образовательного менеджмента
Черкасского национального университета имени Богдана Хмельницкого

К ПРОБЛЕМЕ ФОРМИРОВАНИЯ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ КОМПЕТЕНТНОСТИ БУДУЩЕГО ПЕДАГОГА

В статье автор, на основе компетентного подхода в образовании, характеризует научные исследования в отрасли профессиональной компетентности. Автором детально проанализированы определяющие категории компетентного подхода в образовании. Описаны два подхода в описании содержания и структуры педагогической компетентности преподавателя.

Ключевые слова: компетентный подход, профессиональная компетентность преподавателя, реформирования образования, профессиональные качества преподавателя, формирования профессиональной компетентности.

Olena Mykhalchuk, Ph.D. (Pedagogy), Associate Prof. Of
Pedagogy of Higher School and Educational Management Department
Cherkasy National University by B. Khmelnytsky

TO THE PROBLEM OF FORMATION OF FUTURE TEACHER PROFESSIONAL COMPETENCE

The article is devoted to the problem formation of professional competence of future teacher. It is marked in the article that today in Pedagogics competence approach is widely probed within the limits of general and professional education. The author analysed the determining categories of competence approach in education. Two approaches are described in description of maintenance and structure of pedagogical competence of a teacher.

Keywords: competence approach, professional teacher's competence, reformation of education, professional qualities of a teacher, formation of professional competence.

Постановка проблеми. Для сучасного рівня соціального розвитку характерні зміни у сфері освіти: відбувається реконструкція освітніх послуг, реорганізація закладів професійної освіти, змінюються підходи до оцінювання результатів професійного навчання, постійно зростає рівень попиту суспільства на професійну компетентність фахівців сфери освіти.

Система освіти потребує переорієнтації процесу навчання на розвиток особистості. Використання нових технологій, підвищення рівня інтелектуального розвитку нації вимагають

зміни пріоритетів у напрямі реформування освіти із суто інформаційного підходу до навчання на компетентнісний. Мобільність, поінформованість, творче мислення, мотивація до самоосвіти та саморозвитку повинні стати основними характеристиками сучасної всебічно розвиненої особистості.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Проблемам компетентнісного підходу присвячено праці таких вітчизняних і зарубіжних науковців, як: Н. Бібік, І. Бех, М. Вачевський, О. Глузман, І. Зимня, Н. Кічук, Н. Кузьміна, А. Кузьмінський, З. Курлянд, О. Локшина, В. Луговий, О. Овчарук,

О. Пометун, О. Семенов, Т. Симоненко, В. Тенішева, А. Хуторської, Н. Хомський, А. Гонзі, Е. Дероус, С. Евервійн, П. Еллстром, М. Ераут, К. Кін, Д. МакКлеланд, Р. Мірабл, С. Перрі, Д. Равен, Д. Річен, Л. Салганік, Л. Спенсер, С. Спенсер, Р. Уайт, С. Флетчер, В. Хутмакер, Е. Шорт та інші. Учені вважають, що педагогічний навчальний заклад повинен готувати компетентного фахівця, здатного продуктивно виконувати навчальні й виховні завдання, які оптимізують становлення особистості іншої людини. Саме компетентність свідчить про ступінь залучення до активної діяльності, здатність ефективно розв'язувати проблемну життєву ситуацію, мобілізувати при цьому знання, досвід, цінності, уміння.

Мета статті – з'ясувати сутність поняття компетентнісного підходу; виокремити основні підходи до формування професійної компетентності майбутнього педагога.

Виклад основного матеріалу дослідження. У 70-х роках минулого століття в зарубіжній, а з кінця 80-х років у вітчизняній педагогічній науці та практиці формується новий напрям – компетентнісний підхід в освіті. Уведення в професійну освіту, окрім знань, умінь та навичок, нових освітніх понять (компетентність, компетенція та ключові кваліфікації) активізувало наукові дослідження в галузі професійної компетентності.

Сьогодні у вітчизняній педагогіці компетентнісний підхід широко досліджують у межах загальної та професійної освіти. Компетентнісний підхід визнаний базовою ідеєю реформування освіти в країнах Європейського Союзу, конструктивною ідеєю неперервної освіти.

Російський науковець В. Болотов зазначає, що в компетентнісному підході відображений такий вигляд змісту освіти, який не ототожнений зі знаньско-орієнтовним компонентом, а передбачає цілісний досвід подолання життєвих проблем, виконання ключових функцій (тобто тих, що належать до багатьох соціальних сфер), соціальних ролей, компетенцій. Водночас предметне знання не зникає зі структури освіченості, а виконує в ній підлеглу, орієнтовну роль [2, 22].

Визначальними категоріями компетентнісного підходу в освіті є поняття компетенції та компетентності, які активно й усебічно опрацьовують у науці, проте досі немає їхніх однозначних дефініцій. Поняття “компетенція / компетентність” аналізують у сучасній освіті як новий інтегральний соціально-особистісний феномен, як результат освіти. Названі поняття тісно пов'язані за значенням, тому нерідко ними

оперують як синонімами (Т. Гуціна, В. Леднев, Н. Нікандров, М. Рижаков), однак багато дослідників розрізняє ці терміни.

У тлумачному словнику С. Ожегова компетенція схарактеризована як “коло питань, у яких хто-небудь добре обізнаний; коло чийось повноважень, прав” [10, 289]. Аналогічне тлумачення компетенції запропоновано в “Советском энциклопедическом словаре”: “Компетенція (від лат. *competere* – досягаю, відповідаю, підходжу) – коло повноважень, наданих законом, статутом або іншим актом конкретному органу або посадовій особі; знання і досвід у певній галузі” [12, 613].

Автори “Новейшего энциклопедического словаря” тлумачать компетенцію як “коло повноважень якого-небудь органа, посадової особи; коло питань, у яких конкретна особа має знання, досвід” [8, 595]. У “Новому тлумачному словнику української мови” слово “компетенція” потрактоване як “добра обізнаність із чим-небудь; коло повноважень якої-небудь організації, установи, особи” [9, 874].

У наведених тлумаченнях компетенції спільною є змістова основа: знання, які повинна мати особа; коло питань, у яких особа повинна бути обізнана; досвід, необхідний для успішного виконання роботи відповідно до правил, законів, статуту. Знання, коло питань, досвід подані як узагальнені поняття, що не стосуються конкретної особи, не є особистісною характеристикою. У запропонованих дефініціях відображено когнітивний (знання) і регулятивний (повноваження, закон, статут) аспекти аналізованого поняття. Тобто “компетенція” означає також певну сферу діяльності, у якій людина повинна володіти компетентністю (бути компетентною).

Згідно з “Новим тлумачним словником української мови”, “компетентний” має кілька значень: “1) який має достатні знання в якій-небудь галузі; який з чим-небудь добре обізнаний; тямущий; який ґрунтується на знанні; кваліфікований; 2) який має певні повноваження; повноправний, повновладний” [9, 874].

У словнику російської мови С. Ожегова поняття “компетентний” схарактеризовано як “знаючий, обізнаний, авторитетний в якій-небудь галузі; який володіє компетенцією” [10, 289].

Дослідник А. Хуторський розрізняє поняття “компетентність” і “компетенція” так: “компетенція – сукупність взаємопов'язаних якостей особистості (знань, умінь, навичок, способів діяльності), які необхідні, щоб якісно і продуктивно діяти; компетентність – опанування

людиною певної компетенції, що включає особисте ставлення до неї та предмета діяльності [13, 58 – 64].

Аналогічних міркувань дотримується І. Зимня, зазначаючи, що компетентність ґрунтована на знаннях, інтелектуальній соціально-професійній життєдіяльності людини. Дослідниця описує компетенції як “деякі внутрішні, потенційні, приховані психологічні новоутворення: знання, програми (алгоритми) дій, системи цінностей та відношень, які потім виявляються в компетентностях людини як актуальних, діяльнісних виявлень” [3].

У зарубіжній літературі поняття “компетентність” тлумачать широко. Польські дослідники зауважують, що компетентну особистість характеризують знання “основ наук” та вміння, які з ними пов’язані, а також навички, необхідні для виконання психомоторних функцій, професійних ролей, когнітивної діяльності, міжособистісного спілкування. Учені акцентують увагу на розвитку здібностей, знань, умінь, мотивів, стосунків, цінностей, необхідних для компетентного виконання соціальних ролей та взаємодії зі світом [15, 134].

У роботі Дж. Равена “Компетентність у сучасному суспільстві” компетентність витлумачена як явище, що складається з великої кількості компонентів, більша частина яких незалежні один від одного, деякі компоненти належать до когнітивної сфери, а інші – до емоційної. Ці компоненти можуть замінювати один одного як складники ефективної поведінки [11].

У нашому дослідженні поняття “компетентність” і “компетенція” також розмежовані. Компетенція – це коло повноважень, певна норма, її досягнення якої свідчить про правильне виконання якого-небудь завдання. Компетентність – це результат, ступінь засвоєння компетенції, готовність до виконання діяльності. Компетентність завжди індивідуально забарвлена якостями конкретної людини, тобто компетентність – це стала індивідуальна характеристика або якість (сукупність якостей), а також мінімальний досвід у певній сфері. Бути компетентним означає вміти мобілізувати отримані знання й досвід у конкретній ситуації. Компетентність реальна, стосується особи, існує “тут і зараз”. Компетентність як властивість особистості існує в різних формах, як ступінь умінь, способу особистої самореалізації, певного підсумку саморозвитку особистості тощо.

Компетентність – це якість, характеристика особистості, що допомагає їй виконувати певні

завдання, ухвалювати рішення, висловлювати судження стосовно певної галузі. Основою цієї якості є знання, обізнаність, досвід соціально-професійної діяльності людини, що свідчить про інтегративний характер поняття “компетентність”.

Отже, поняття “компетентність”, порівняно з “компетенцією”, набагато ширше, компетентність є наслідком навчання, оскільки стосується особистості, то формується в процесі виконання комплексу дій. Предметом нашого дослідження постає формування андрагогічної компетентності.

Педагоги та психологи всебічно досліджували різні аспекти професійно-педагогічної компетентності (професійної компетентності педагога): зміст, структура, рівні, умови формування. Попри це нині не існує єдиного підходу до з’ясування поняття “професійна компетентність педагога”, питання залишається предметом суперечок і розбіжностей між психологами, педагогами, фахівцями-практиками. У визначенні поняття професійної компетентності педагога можна виокремити процесуальний та особистий підходи, а також процесуально-особистісний, як їх поєднання.

В. Адольф тлумачить професійну компетентність педагога як узагальнену особистісну освіту, що містить теоретико-методологічну, культурологічну, психолого-педагогічну й технологічну готовність до продуктивної педагогічної діяльності. Професійна компетентність педагога базована, за висловом ученого, на фундаментальній науковій освіті фахівця, емоційно-ціннісному ставленні до педагогічної діяльності, оволодінні її технологіями. Звідси впливає поєднання в моделі професійної компетентності педагога мотиваційного, змістового та особистісного компонентів [1].

Н. Кузьміна вважає, що компетентність є одним із суб’єктивних чинників продуктивної діяльності педагога, поряд зі спрямованістю особистості та рівнем його здібностей. Автор трактує професійно-педагогічну компетентність як обізнаність та авторитет педагога, як властивість особистості, що вможливило продуктивне виконання навчально-виховних завдань, спрямованих на формування особистості іншої людини [4].

Л. Мітіна під педагогічною компетентністю вчителя розуміє гармонійне поєднання знань предмета, методики та дидактики викладання, а також умінь і навичок педагогічного спілкування, “педагогічна компетентність” включає “знання, умінь, навички, а також способи та прийоми їх реалізації в діяльності, спілкуванні, розвитку (саморозвитку) особистості” [7, 46].

Досліджуючи психолого-педагогічну компетентність

викладача вищої школи, Т. Царгородцева характеризує це поняття як “сукупність особистісних, професійних та комунікативних якостей викладача, що дають змогу ефективно провадити педагогічну діяльність, а також сприяють досягненню якісних результатів у процесі навчання” [14, 73].

Отже, у сучасній вітчизняній науці професійна педагогічна компетентність витлумачена як багатозначна категорія, що є сукупністю професійних, комунікативних та особистісних властивостей педагога, які сприяють досягненню якісних результатів у процесі навчання та виховання.

Унаслідок аналізу наукової літератури маємо підстави стверджувати, що в описі змісту і структури педагогічної компетентності представлено два підходи. Перший підхід ґрунтований на психологічній теорії діяльності (В. Давидов, О. Леонтьєв, С. Рубінштейн) та елементному аналізу діяльності. Застосовуючи цей підхід до характеристики компетентності фахівця, учені докладно описують професійні функції та критерії їх задовільного виконання (як мінімального рівня компетентності), тобто списки характеристик компетентності згруповано довкола основних професійних функцій або ключових ролей. Як зазначає В. Сластьонін, структурні компоненти педагогічної компетентності повинні збігатися з компонентами педагогічної діяльності, унаслідок цього модель компетентності вчителя включає численні педагогічні вміння, характеризуючи здатність і готовність провадити педагогічну діяльність [4].

Другий підхід в описі компетентності заснований на тому, що компетентність опосередкована особистими характеристиками фахівця (поєднання психічних якостей, психічних станів, що допомагають діяти самостійно й відповідально), процес аналізу компетентності рухається від виокремлення особистих блоків компетентності до виконання професійних функцій і завдань. Акцентуючи на особистих виявах компетентності, її розуміють як інтеграційну якість професіонала (В. Адольф, Є. Бондаревська, Н. Кузьміна, А. Маркова та ін.).

До змісту професійної компетентності педагога А. Маркова включає процесуальні (його складники – педагогічна діяльність, педагогічне спілкування, особистість) і результативні (показники вихованості школярів) аспекти праці вчителя, розрізняючи в кожному блоці об’єктивно необхідні знання й уміння, а потім психологічні вимоги до їх виконання [6, 55].

У структурі професійної компетентності

вчителя А. Маркова описує чотири блоки: професійні (об’єктивно необхідні) психологічні та педагогічні знання; професійні (об’єктивно необхідні) педагогічні вміння; професійні психологічні позиції, установки вчителя, яких вимагає професія; індивідуальні особливості, що забезпечують опанування вчителем професійних знань й умінь [5].

Окремі дослідники поєднують перший і другий підходи. Л. Мітіна в структурі педагогічної (психолого-педагогічної) компетентності розмежовує три підструктури: діяльну (знання, уміння, навички, індивідуальні способи самостійної й відповідальної педагогічної діяльності); комунікативну (знання, уміння, навички й способи творчого педагогічного спілкування); особистісну (потреба в саморозвитку, а також знання, уміння, навички самовдосконалення) [7].

Вважаючи компетентність сукупністю психологічних компонентів готовності особистості до її актуалізації, І. Зимня називає такі характеристики (компоненти) компетентності [3, 41]: готовність до вияву компетентності (мотиваційний аспект); володіння знанням змісту компетентності (когнітивний аспект); досвід вияву компетентності в будь-яких стандартних і нестандартних ситуаціях (поведінковий аспект); ставлення до змісту компетентності та об’єкта її застосування (ціннісно-змістовий аспект); емоційно-вольова регуляція процесу й результату вияву компетентності (регулятивний аспект).

Обираючи інтеграційний або сумарний підхід до аналізу видів педагогічної компетентності, автори виокремлюють у структурі професійної компетентності педагога різні її види. В. Адольф розрізняє предметну, психолого-педагогічну та методичну компетентність учителя, які в сукупності утворюють так звану функціональну компетентність [1, 72 – 75].

Н. Кузьміна, тлумачачи компетентність як “властивість особистості”, включає до складу професійно-педагогічної компетентності п’ять елементів або видів компетентності: 1) спеціальна та професійна компетентність у галузі дисципліни, що викладають; 2) методична компетентність у сфері способів формування знань, умінь учнів; 3) соціально-психологічна компетентність у галузі процесів спілкування; 4) диференційно-психологічна компетентність у сфері мотивів, здібностей учнів; 5) аутопсихологічна компетентність у галузі переваг і недоліків власної діяльності та особистості [4, 90].

Зіставляючи професіоналізм із різними аспектами зрілості фахівця, А. Маркова аналізує

спеціальну або діяльнісну профкомпетентність (характеризує володіння діяльністю на високому професійному рівні й включає не лише володіння спеціальними знаннями, але й уміння застосувати їх у ході практичного виконання професійних завдань); соціальну профкомпетентність (свідчить про володіння способами спільної професійної діяльності та співпраці, ustalеними у співтоваристві прийомами професійного спілкування); особистісну профкомпетентність (характеризує володіння способами самовираження та саморозвитку, засобами протистояння професійній деформації особистості, а також включає здатність фахівця планувати свою трудову діяльність, самостійно ухвалювати рішення, виявляти проблему); індивідуальну профкомпетентність (описує володіння прийомами саморегуляції, готовність до професійного зростання, стійкість до професійного старіння, наявність стійкої професійної мотивації) [5, 34 – 35].

Отже, зміст професійної компетентності є багатоплановим. Професійна компетентність представлена у вигляді сукупності різних компонентів, які можна об'єднати в три блоки: науково-теоретичний блок – характеризує коло знань, необхідних для реалізації компетентності; операційно-діяльнісний блок – описує рівень опанування суб'єктом алгоритмів, способів, умінь, досвіду реалізації діяльнісних компонентів компетентності; особистісно-психологічний блок – відображає інтелектуальні, мотиваційні, ціннісно-змістові та емоційно-вольові структури психіки суб'єкта професійної діяльності.

Учені інтерпретують проблему формування професійної компетентності, керуючись загальнопедагогічними уявленнями про формування як про становлення людини в соціальному вияві під впливом усіх без винятку чинників – економічних, соціальних, психологічних, педагогічних та ін. Результатом формування стає певне завершення в професійному й особистому планах, досягнення рівня професійної зрілості, стійкості базових професійно-особистісних якостей.

Важливо зазначити, що процес формування не протиставлений процесам творчості, активізації й стимулювання усвідомленого навчання, самоосвіти та саморозвитку. Формування професійної компетентності залежить від різних властивостей особистості, основними її джерелами є навчання та суб'єктивний досвід.

Психологічною основою формування компетентності, як зазначають Ю. Варданян, І. Зимня та ін., слугує готовність фахівця до

постійного підвищення своєї кваліфікації, професійного розвитку. Формування компетентності – це процес, що триває впродовж усього професійного шляху, тому одна з характеристик професійної компетентності – її постійний динамізм, незавершеність. Формування професійної компетентності – це керований процес становлення професіоналізму, тобто це освіта та самоосвіта фахівця.

Висновки. Процес розвитку професійної компетентності включає входження в спеціальність; опанування норм професійної діяльності й професійного спілкування; досягнення високих рівнів професійної діяльності; творчість як індивідуальний внесок у суспільний досвід своєї професії; опис особистого досвіду та передання його наступним поколінням. Цей процес складний, можливі зміни в рівні професіоналізму у зв'язку з віковими кризами.

1. Адольф В.А. *Формирование профессиональной компетентности будущего учителя* / В.А. Адольф // *Педагогика*. – 1998. – № 1. – С. 72 – 75.

2. Грушевська І. *Поняття компетентності у вітчизняній та зарубіжній педагогіці* / І. Грушевська // *Шлях освіти*. – 2004. – №3. – С. 22 – 24.

3. Зимняя И.А. *Ключевые компетенции – новая парадигма результата образования* / И.А. Зимняя // *Высшее образование сегодня*. – 2003. – № 5. – С. 34 – 42.

4. Кузьмина Н.В. *Профессионализм деятельности преподавателя и мастера производственного обучения* / Н.В. Кузьмина – М.: Высшая школа, 1989. – 167 с.

5. Маркова А.К. *Психология профессионализма* / А.К. Маркова – М.: Знание. – 1996. – 278 с.

6. Маркова А.К. *Психологические проблемы повышения квалификации* / А.К. Маркова // *Педагогика*. – 1995. – № 6. – С. 55 – 63.

7. Митина Л.М. *Психология труда и профессионального развития учителя: [учеб. пособие для студ. высш. пед. учеб. заведений]* / Л.М. Митина – М.: Академия, 2004. – 320 с.

8. *Новейший энциклопедический словарь*. – М.: “Изд-во АСТ”; “Изд-во Астрель”; ООО “Транзиткнига”, 2004. – 1424 с.

9. *Новий тлумачний словник української мови (у трьох томах). том 1, А-К* / Укладачі: В.В. Яременко, О.М. Сліпушко. – Київ, Вид-во “АКОНІТ”, 2006. – 926 с.

10. Ожегов С.И. *Словарь русского языка: 70000 слов* / Под ред. Н.Ю. Шведовой. – 23-е изд., испр. – М.: Русский язык, 1990. – 917 с.

11. Равен Дж. *Компетентность в современном обществе: выявление, развитие, и реализация: пер. с англ.* / Дж Равен. – М., 2002. – 238 с.

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНИЙ АСПЕКТ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПЕДАГОГІВ

12. Советский энциклопедический словарь. 3-е изд. М.: Советская энциклопедия, 1984. – 1600 с.
13. Хуторской А.В. Ключевые компетенции как компонент личностно-ориентированной парадигмы образования / А. В. Хуторской // Народное образование. – 2003 – №2. – С. 58 – 64.
14. Царегородцева Т.А. Формирование психолого-педагогической компетентности преподавателя высшей школы в процессе постдипломного образования: дисс ... канд. пед. наук / Т.А. Царегородцева. – Йошкар-Ола, 2002. – 196 с.
15. Jeruszka U., Kowalski J., Machol-Zajda L. (2009) Badanie instytucji rynku pracy i systemu edukacji w województwie mazowieckim, [w:] E. Kryńska (red.) Regionalny system koordynacji rynku pracy województwa mazowieckiego. Praca-zatrudnieni-szkolenie. T. II, S. 134 – 180. IPiSS. Warszawa.

Стаття надійшла до редакції 17.06.2015

УДК 378.147:373.3

Вікторія Чорна, кандидат педагогічних наук, асистент кафедри початкової освіти
Ірина Яковенко, кандидат педагогічних наук, асистент кафедри соціальної педагогіки та дошкільної освіти
Мелітопольського державного педагогічного університету імені Богдана Хмельницького

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНИЙ АСПЕКТ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ПЕДАГОГІВ

У статті розглядається погляд провідних вітчизняних вчених на сутність психолого-педагогічної підготовки педагогів. Уточнено поняття “професійна підготовка”, “педагогічна вправність”, “педагогічна майстерність”, “педагогічна творчість”, “педагогічне новаторство”.

Ключові слова: психологічна підготовка, педагогічна підготовка, професійна підготовка, майбутній вчитель.

Літ. 11.

Виктория Черная, кандидат педагогических наук, асистент кафедры начального образования
Ирина Яковенко, кандидат педагогических наук, асистент кафедры социальной педагогики и дошкольного образования
Мелитопольского государственного педагогического университета имени Богдана Хмельницкого

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГИЧЕСКИЙ АСПЕКТ ПРОФЕССИОНАЛЬНОЙ ПОДГОТОВКИ ПЕДАГОГА

В статье рассматриваются взгляды ведущих отечественных ученых касаясь сущности психолого-педагогической подготовки педагогов. Рассмотрены уточнены понятия “профессиональная подготовка”, “педагогическое умение”, “педагогическое мастерство”, “педагогическое творчество”, “педагогическое новаторство”.

Ключевые слова: психологическая подготовка, педагогическая подготовка, профессиональная подготовка, будущий учитель.

Victoria Chorna, Ph.D. (Pedagogy), Assistant of Primary Education Department
Iryna Yakovenko, Ph.D. (Pedagogy), Assistant of Social Pedagogy and Pre-school Education Department
Melitopol State Pedagogical University by B. Khmelnytsky

THE PSYCHO-PEDAGOGICAL ASPECT OF TEACHERS' PROFESSIONAL TRAINING

The article examines the views of leading domestic scientists with regards to the nature of psycho-pedagogical training of primary school teachers. The concept of “training”, “pedagogical skill”, “teaching skills”, “pedagogical creativity”, “pedagogical innovation”.

Keywords: psychological training, pedagogical training, vocational training, future teacher, elementary school.

Постановка проблеми. Удосконалення професійно орієнтованої особистості студента педагогічного ВНЗ визначається реформуванням сучасної освіти, що вимагає суттєвих змін у навчально-виховному процесі, використання новітніх технологій і методів навчання, що сприяли б реалізації інтелектуально-духовного потенціалу майбутніх учителів початкової школи. Завдання сучасної вищої педагогічної школи полягає не тільки в тому, щоб дати відповідні професійні знання, а й у тому, щоб підготувати професіонала, який глибоко розуміє і знає свою роль у суспільстві, вміє творчо використовувати здобуті знання на